

for det må i hvert fald være den første betingelse for, at man kan overholde dem.

Tilbage til kapitalkravet:

Jeg er ikke enig med hr. Buksti i det synspunkt, at dette er en straming, og det vil jeg gerne sige rent ud. Man kan have forskellige vurderinger, og nu er det jo tydeligt, at udvalget vil kaste sig ud i de vurderinger, og det synes jeg er meget fornuftigt at gøre. Jeg er uenig i bedømmelsen af, at det samlet set er udtryk for en skærpelse. Jeg mener, som hr. Aaen sagde, at det er en forsvarlig måde at lempe det mere formelle krav til kapitalen på, idet jeg er meget enig med hr. Kai Dige Bach i, hvad det egentlig er, der betyder noget. Vi lemper det formelle krav med nullerne, men vi siger til gengæld, at der er nogle ting, der skal sikre, at dette her går ordentligt for sig, ikke bare af hensyn til det offentlige, men også til de andre små virksomheder, der nu skal handle med disse anpartsselskaber. Deres penge skal også være om ikke sikrede så i hvert fald nogenlunde betryggende involverede.

Så tilbage til hr. Thulesen Dahls spørgsmål:

Jeg har faktisk i mellemtiden været i statistikken og har kigget på tallene, men det er måske mere egnet til, at vi kan tage det skriftligt op under udvalgsbehandlingen. Men i hvert fald har vi prøvet at kigge lidt på det, og ud af 500 årsregnskaber for anpartsselskaber med en registreret kapital på 80.000 kr. viser det sig, at 33 pct. af dem – det svarer så til 8.870 selskaber – har en egenkapital på 80.000 kr. eller lidt mere eller mindre, og at 11 pct. ligger mellem 80.000 og 125.000 kr., og det vil altså sige, at de 33 pct. i forhold til de tidligere 56 pct. også har problemer med at komme op på de 125.000 kr. De, der ligger mellem 80.000 og 125.000 kr., har større eller mindre problemer med at komme op.

Hvis jeg skal lave hurtig hovedregning eller skyde fra høften uden kugleramme, vil jeg sige, at det svarer vel til, at 11.000 nu kan have større eller mindre problemer, hvor vi før havde 18.000, der helt ubestrideligt havde problemer. I hvert fald må man alt andet lige efter almindeligt købmanskab sige, at 45.000 kr. er lettere at skaffe end 120.000. Det er dog en almindelig erfaring, jeg tror vi alle kan dele.

Men jeg takker for modtagelsen, og der er selvfølgelig ting, vi skal kigge på under udvalgsbehandlingen. Men alt i alt tror jeg, vi kan konstatere, at også Folketinget mener, vi har fundet en nogenlunde fornuftig balancegang mellem disse hensyn.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg havde forleden dag lejlighed til at høre en tilfældig radioavis, og ud af otte nyhedsindslag var de seks udtryk for, at regeringen internt var uenig. Det var selvfølgelig ganske underholdende, men det skal jeg sådan set ikke gøre meget ud af ved denne lejlighed.

Nu diskuterer vi her et konkret lovforslag, og vi hører altså ministeren sige, at dette her er en lettelse for de mindre virksomheder og absolut ikke nogen skærpelse. Så hører vi talsmanden for det største regeringsparti, hr. Buksti, stå her på talerstolen og sige, at det er en skærpelse. Nu synes jeg altså, vi skal komme ud over det underholdningmæssige, som kan være meget interessant, og nærme os fakta.

Regeringen må nu se at finde ud af, hvilke ben den vil stå på. Nu synes jeg tiden er kommet til, at hr. Buksti går på talerstolen og fortæller, om han står ved sine udtalelser, og ministeren går på talerstolen og fortæller, om hun står ved sine udtalelser. Vi må have en klar besked.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil forventningsfuldt afvente svaret på det spørgsmål og så stille et andet:

Erhvervsministeren redegør for, at der stadig vil være 11.000 anpartsselskaberne, som vil have problemer med at opfylde kravet om de 125.000 kr. Herunder har langt den største del af de selskaber, hvor vanskeligheden er størst, alene en anpartskapital på omkring 80.000 kr.

Det skal ses i relation til det svar, erhvervsministeren så glemte at give mig, og som vi eventuelt bliver nødt til at komme tilbage til under udvalgsbehandlingen, nemlig om udgangspunktet for, at man oprindeligt hævdede kravet, var den store gæld til det offentlige, så man ville gøre disse selskaber mere sikre med en større anpartskapital.

Derfor bliver jeg nødt til at spørge: Kan ministeren redegøre for udviklingen af den del, som jo nødvendigvis må ses i forhold til, hvor stor en anpartskapital vi så kræver? For hvis det problem er minimeret og det reelt ikke længere eksisterer, er der ikke grund til at kræve de 125.000 kr. Så kunne vi jo lige så godt gå ned på de 80.000 i anpartskapital og dermed sørge for, at de 11.000 anpartsselskaber, 44 pct. af dem alle sammen, ikke har de problemer, som ministeren forsøger at klare for de andre selskaber. Så kunne vi lige så godt klare det for dem alle sammen.